

พระครูพริ้งศรีวิสุทธิพุทธภักดี

ศรีเทพ

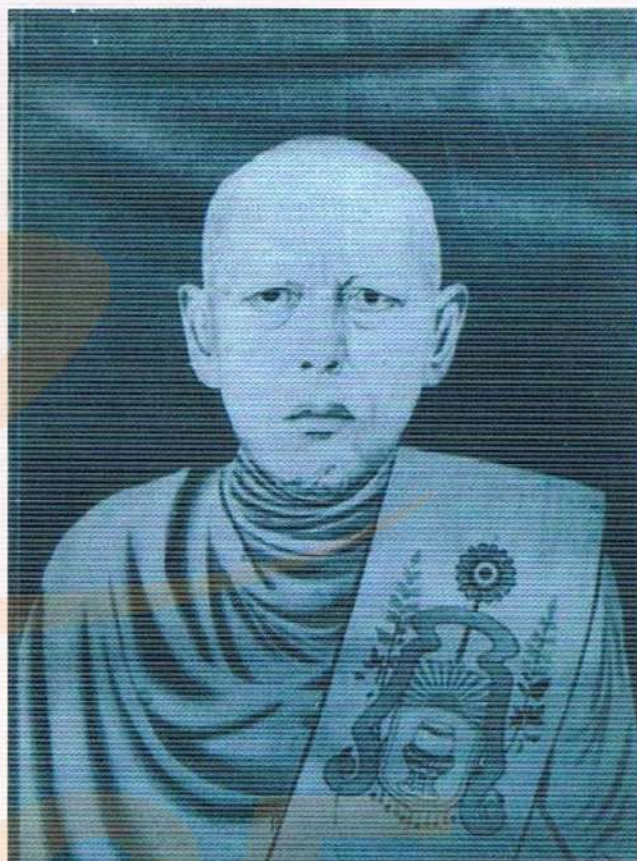
พระครูพริ้งฯ เกิดวันพุธ แรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๔ ปีมะแม ตรงกับวันที่ ๒๕ เดือนมีนาคม พ.ศ.๒๔๐๑ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ท่านเป็นบุตรของนายบุญแก้วนางพูน (ขณะนั้นยังไม่มีนามสกุลใช้) ท่านเกิดที่บ้านศาลาแก้ว แขวงเบ็ญจัต (เมื่อ พ.ศ.๒๔๗๔ เป็นหมู่ที่ ๔ ตำบลหัวไทร อำเภอหัวไทร) ปัจจุบันเป็นหมู่ที่ ๓ ตำบลหัวไทร อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช บิดามารดามีอาชีพทำนา ท่านมีพี่น้องร่วมบิดามารดา ๔ คน คือ

๑. พระครูพริ้งหวาน
๒. นางเล็ก
๓. นายติศ
๔. นางพลอย

เล่ากันว่าเมื่อพระครูพริ้งฯ ถือปฏิสนธิ์นั้น นางพูนมารดาได้ฝันว่า มีคนถือร่มขาว ส่งให้ เมื่อนางพูน

รับเอาร่มนั้นไว้แล้ว บุคคลผู้นั้นก็จากไป ความฝันนี้จะถือว่าเป็นบุญนิมิตอันดี และเป็นมงคลแก่ตัวท่านเองและบิดามารดา เพราะถ้าถือตามคำทำนายฝันที่คนเชื่อถือกันว่าผู้ใดฝันเห็นร่มท่านจะอยู่เป็นสุข เป็นที่พึ่งพาอาศัย ผู้ใหญ่รักใคร่เอ็นดู จะคิดทำการงานใดๆ จะประสบความสำเร็จอย่างดี

เมื่อท่านพระครูพริ้งฯ มีอายุ ๘-๙ เดือน พ่อรู้จักกลานและหัดพูด บิดามารดาและญาติพี่น้องตั้งชื่อว่าหวาน เมื่อโตขึ้นประมาณ ๙-๑๐ ขวบ ได้รับการสั่งสอนจากบิดามารดาให้เป็นคนดีมีมารยาท เป็นเด็กอ่านหนังสือง่าย ไม่ดื้อดึงหรือเกเร อายุได้ ๑๒ ขวบ บิดามารดาได้พาไปศึกษาเล่าเรียนหนังสือ และวิธีโบราณกับอาจารย์บุญทอง วัดศาลาแก้ว ท่านได้ศึกษาเล่าเรียนด้วยความเอาใจใส่ และประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของอาจารย์เป็นอย่างดี เป็นผู้สนใจใฝ่ใจคอยเยือกเย็น โอบอ้อมอารีต่อเพื่อนฝูง เมื่ออายุได้ ๑๖ ปี ได้บรรพชาเป็นสามเณรที่วัดศาลาแก้ว ท่านได้เล่าเรียนสวดมนต์ตั้งแต่สิบสองตำนาน สวดภาณยักษ์ สวดพระปาฏิโมกข์จนชำนาญ เทศนาเป็นท่านเอง ก็ได้รายการที่มีชื่อเสียง คือ คาถาพันบ้นตัน บ้นปลาย นับว่าหาตัวจับยาก เมื่ออายุครบ ๒๐ ปี บริบูรณ์ ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุณวัดศาลาแก้วจนได้ ๗-๘ พรรษา เจริญเจ้าอาวาสว่างลง ทางทางจึงแต่งตั้งท่านเป็นเจ้าอาวาส

พระครูพริ้ง (พ่อท่านหวาน)

วัดศาลาแก้วรูปต่อมา ท่านได้เทศนาสั่งสอนทายกทายิกาเวลากลางคืนในฤดูเข้าพรรษาเป็นประจำเกือบทุกพรรษา เป็นการปลุกฝังคุณธรรมแก่ชาวบ้านเป็นอย่างดี

เมื่อท่าน อายุ ๓๒ ปี พรรษา ๑๖ นั้น ท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอุปัชฌายะ ท่านได้จัดตั้งโรงเรียนสอนหนังสือไทยขึ้นในวัด และเปิดสอนนักธรรมขึ้นที่วัดศาลาแก้วด้วย มีผู้สนใจเข้าศึกษาเล่าเรียนมากพอสมควร ท่านมีศิษย์มากมาย และมีผู้คนเคารพนับถือมาก การจัดสร้างอุโบสถ กุฏิวิหาร ก็ได้รับความศรัทธาจากชาวบ้าน ช่วยสร้างความเจริญให้แก่วัดศาลาแก้วเป็นอย่างดี และอาจมาจากมีคนเลื่อมใสศรัทธาท่านเป็นสาเหตุหนึ่งให้เกิดการอภิวินิจฉัย จนมีการกล่าวหาว่าท่านกระทำผิดวินัยสงฆ์อย่างร้ายแรงถึงขั้นปาราชิก จะต้องมีการสอบอธิกรณ์ ในสมัยนั้นพระภิกษุผู้กระทำผิดเป็นพระผู้ใหญ่ ถึงพระอุปัชฌาย์จะต้องส่งตัวไปทำการสอบสวนที่กรุงเทพฯ เช่นเดียวกับกรณีพระครูบาศรีวิชัย ในภาคเหนือ ที่ต้องหาว่ากระทำการช้องสมุ่กำลังเป็นกบฏ จะทำผิดวินัยก็มีการส่งตัวไปสอบสวนชำระความที่กรุงเทพฯ เช่นเดียวกัน

เล่ากันว่า ในชั้นสอบสวนท่านปฏิเสธข้อกล่าวหาทั้งหมด ว่าเป็นความจริงและไม่มีพยานแน่ชัด จนฝ่ายกรรมการสงฆ์ต้องให้มีการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ ด้วยการให้ช้างแทง อันเป็นวิธีการโบราณที่ไม่สามารถหาความจริงได้ว่าผิดจริงหรือไม่ โดยถือกันว่าถ้าช้างแทง หรือทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส หรือถึงตายแสดงว่าผิดจริง ถ้าช้างไม่ทำอันตรายใดๆ ถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ทำนองเดียวกันกับการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาในศาลไทยสมัยก่อน เช่นการให้ผู้กระทำผิดดำนํ้าพิสูจน์ เช่นนั้นเล่ากันว่ามีการขุดหลุมขนาดนั่งลงได้เพียงสะเอว ได้ให้ท่านลงไปนั่ง แล้วให้ความรู้ช้างบังคับช้างให้แทง ปรากฏว่าขณะที่ความช้างบังคับช้างให้แทงแทงนั้น ช้างไม่ยอมแทงแต่กลับก้มหัวลง แล้วหมอบตรงหน้าท่าน นี่เป็นการพิสูจน์ขั้นแรก ต่อจากนั้นกรรมการสงฆ์ชำระได้ ทำการเสี่ยงทายโดยการนำผ้าสีขาว สีดำ สีเหลือง ใส่บาตรจำนวน ๓ ใบ มาเพื่อเสี่ยงทาย คือ ให้ท่านเลือกบาตรเพียง ๑ ใบ ถ้าได้บาตรที่มีผ้าสีดำ ท่านต้องลาสิกขาบท ถ้าได้บาตรที่มีผ้าสีขาว ท่านต้องถือเพศตบะขาว ถ้าได้บาตรที่มีผ้าสีเหลือง จึงจะครองสมณเพศเป็นพระภิกษุต่อไป ปรากฏว่าท่านเสี่ยงทายได้ผ้าสีเหลือง คณะกรรมการสงฆ์ได้ลงความเห็นว่าคุณท่านเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์จริง ท่านจึงได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็น พระครูพนังศีลวิสุทธิพุทธภักดี ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะแขวง หรือเจ้าคณะอำเภอหัวไทรด้วย

เมื่อท่านได้กลับมาวัดศาลาแก้ว ท่านได้รับความเคารพนับถือศรัทธาจากประชาชนทั่วไปเพิ่มขึ้นในชื่อเสียงของท่าน เป็นที่กล่าวขานกันไปทั่วและดังในทางศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย เล่ากันว่าเมื่อ ๖๐-๗๑ ปี มาแล้ว มีจะเข้อาศัยอยู่ในคลองหัวไทรหลายแห่ง รวมทั้งบริเวณใกล้ๆ หน้าวัดศาลาแก้วด้วย ชาวบ้านเขาเล่าว่าจะเข้ทุกตัวที่ว่ายน้ำผ่านหน้าวัด จะต้องลอยตัวขึ้นมาให้เห็นเป็นการแสดงความเคารพท่านพระครูพนังฯ ทุกครั้ง เด็กวัดศาลาแก้วสมัยพระครูพนังฯ ไม่กลัวจะเข้เพราะถ้าท่านบอกว่าให้ลงเล่นน้ำได้แสดงว่าจะไม่มีจะเข้มารบกวน แต่ถ้าท่านบอกให้ขึ้นฝั่งทุกคนต้องเชื่อฟัง มิเช่นนั้นจะเข้อาจคาบไปกินเสียก็ได้

ท่านพระครูพนังฯ มีความเกี่ยวข้องกับพระอธิการชูวัดพันตี่มา ด้านส่วนตัวที่มีความเคารพนับถือที่ท่านเป็นผู้อาวุโสกว่าคือ ท่านอธิการชูแก่กว่าท่านพระครูพนังฯ ราว ๑๘ ปี และพรรษาก็มากกว่า เล่ากันว่ามีครั้งหนึ่งพ่อท่านชูได้ฝากแดงโมไปถวายพระครูพนังฯ ที่วัดศาลาแก้ว ๑ ลูก ท่านพระครูพนังฯ ได้ให้เด็กวัดผ่าแดงเพื่อเอามาฉันทแต่เด็กวัดไม่สามารถผ่าได้ แม้จะหามัดที่คมมากขนาดไหน ท่านจึงบอกให้เอาขวานมาผ่าดู ก็ยังผ่าไม่ได้ ท่านก็ทราบทันทีว่าแดงโมนีไม่ใช่ธรรมดาเสียแล้ว แต่เป็นแดงโมที่ใช้คาถาอาคม ท่านจึงรับแดงโม ไปผ่าเอง ก็สามารถผ่าออกได้

ยังมีคำเล่ากันอีกเรื่องหนึ่งว่า หนังสือหรือโนราห์ทุกคนที่เดินทางผ่านวัดศาลาแก้วจะต้องขออนุญาตผ่าน โดยการตีกลอง หรือประโคมเครื่องดนตรีเป็นการบูชาทุกครั้ง ไม่เช่นนั้นจะต้องมีอาการปวดท้องอย่างแรง จะต้องมาขอขมามาก่อนจึงจะเดินทางต่อไปได้ จึงเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในหมู่ศิลปินหนังตะลุง มโนราห์ว่าต้องประโคมเครื่องดนตรีทุกครั้งที่ผ่านมาวัดศาลาแก้ว

ขอย้อนกล่าวถึงตอนที่ท่านถูกสอบอธิกรณ์ที่นครศรีธรรมราช แล้วไม่ปรากฏความผิดตามที่ถูกกล่าวอ้าง ท่านจึงกลับมาวัดศาลาแก้วอีก แต่เรื่องยังไม่จบมีคำสั่งจากกรุงเทพฯ ให้ท่านเดินทางไปรับการสอบสวนต่อจนปรากฏว่าท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ตามที่ท่านได้อ่านมาแล้วในหนังสือที่อ้างถึง

เล่ากันว่าที่ภูมิจของท่านพระครูพนังฯ ท่านเลี้ยงสัตว์ไว้ ๓ ตัว ได้แก่ กวาง ลิง และนกแก้ว กวางที่ท่านเลี้ยงนั้น ชาวเขาพึงไกรจับได้จากท้องที่อำเภอหัวทอนมาถวาย เพราะในขณะนั้นมีสัตว์ป่านานาชนิดเช่น กวาง เสือ ช้าง หมูป่า กระเจิง เต่า ฯลฯ ในป่าแถบตำบลแหลมทรายขาว ควนชะลิก อยู่มากแล้วค่อยๆ หดไป

กวางตัวนี้เป็นกวางตัวเมีย ท่านตั้งชื่อว่า อีเปี้ย เลี้ยงไว้ในวัด โดยไม่ได้ขังคอก ปล่อยให้กินหญ้าโดยอิสระ ตั้งแต่เล็ก ๆ จนเติบโตเป็นกวางใหญ่ ใครที่ไปวัดศาลาแก้วมักจะเห็นกวางตัวนี้กินหญ้าอยู่ในวัดไม่กลัวคนจากการเลี้ยงโดยอิสระ อีเปี้ยมักออกไปหากินนอกวัดเสมอ ชาวบ้านต่างทราบดีว่าเป็นกวางของท่านพระครูพนังฯ ไม่มีใครทำอะไรมัน แต่ช่วงที่เขาลูกเข้าในฤดูทำนา อีเปี้ยมักไปกินข้าวในนาของชาวบ้านข้างวัดบ่อยๆ เจ้าของนาก็เอาธูมายิง มันก็ไม่กลัว เขาก็เอาพร้ามาฟันบ้าง เอาหอกมาแทงบ้าง ได้รับบาดเจ็บเข้ามาในวัดท่านพระครูพนังฯ เห็นมีรอยแผลตามตัวหลายแผล ก็เข้าใจได้ว่ามันไปกินข้าวของชาวบ้าน ท่านสงสารได้หายามาทาแผลให้ และทำตะกรุด ๓ ดอก ผูกคอไว้ ชาวบ้านเรียกว่า ทิดหมอนอีเปี้ย แม้จะถูกชาวบ้านแทงฟันมาแล้ว มันไม่หลบจำ ยังคงออกไปกินข้าวในนาซึ่งกำลังสุก เจ้าของนาโกรธเอาหอกแทงบ้าง เอาปืนแก๊ปไล่ยิงบ้าง อีเปี้ยวิ่งหนีกลับวัด เจ้าของนาจึงตามไปดูในวัด ไปขอโทษพ่อท่านที่ทำรุนแรงไป แต่ท่านพระครูพนังฯ ไม่ได้ว่าอะไร เพราะกวางไปกินข้าวของจริง เห็นอีเปี้ยกินหญ้าในวัดตามปกติ ไม่มีรอยคมหอกหรือรอยถูกยิงแต่ประการใด นับเป็นของขลังอย่างหนึ่ง เจ้าของนาจึงขอร้องให้ท่านพระครูพนังฯ ทำตะกรุดให้บ้าง ท่านก็ทำให้ทุกคน จนข่าวรู้ไปถึงเจ้าหน้าที่ที่อำเภอ ได้มาขอให้ท่านทำตะกรุดให้บ้างก็ได้ไปหลายคน ทุกคนเรียกว่าตะกรุดอีเปี้ย หรือทิดหมอน(พิศมร)อีเปี้ย ส่วนใหญ่ทำจากแผ่นตะกั่ว บางคนว่าทำจากฝาบาศร หรือทองแดงนับถือกันว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์อยู่ยงคงกระพัน

สัตว์อีก ๒ ตัว คือลิงตัวผู้หางสั้น ท่านเรียกว่า ไ้หู และนกแก้วขนเขียว เป็นนกแสนรู้พูดภาษาคนได้ ท่านเรียกว่า แก้ว สัตว์ทั้งสองตัวนี้ ท่านเลี้ยงโดยการปล่อยอิสระเช่นกัน ท่านชอบเรียก แก้ว นกแก้วจะขานรับและบินวนรอบๆ บางครั้งก็ไปเกาะที่ปากของท่าน สอนลิงไ้หูก็วิ่งมาหาท่านบ้าง แต่มันเป็นสัตว์ขุกขนตามประสาลิงที่ไม่ชอบอยู่หนึ่ง ชอบรื้อของต่างๆ ที่ภูมิจ จึงถูกพ่อท่านตีเอาบ่อยๆ ไ้หูไม่ชอบนกแก้ว เวลาท่านพระครูพนังฯ ฉันทานหรือนกแก้วจะเกาะที่คอนบนกภูมิจ ไ้หูจะนั่งดูห่างๆ ท่านจะแบ่งปันขนมหรือผลไม้ โดยหักเป็นชิ้นแล้วโยนให้ มันก็ไม่ทะเลาะกัน แต่วันใดท่านไม่อยู่ ไ้หูมักจะวิ่งไล่จับนกแก้ว นกแก้วจะบินขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ บางครั้งไ้หูขโมยของที่ชาวบ้านนำมาถวายท่านเมื่อพ่อท่านครูพนังฯ กลับมา มันหนีขึ้นบนต้นไม้ นกแก้วจะไปเกาะใกล้ๆ แล้วร้องเสียงดัง แจ๊ๆ เหมือนจะบอกว่า ไ้หูอยู่ที่นี่ พ่อท่านจะเอาไม้ขว้างไปหรือเอาธูยิงถูกไ้หู มันถึงจะปล่อยของลงมาหลายครั้งที่ไ้หูโกรธนกแก้วและไล่กัด แต่นกแก้วบินหนีเอาตัวรอดได้

อยู่มาวันหนึ่ง พ่อท่านครูพินิจฯ กลับจากกิจนิมนต์ ไม่เห็นนกแก้ว ท่านจึงเรียก แก้วๆ แต่ไม่มีเสียง ขานตอบเช่นวันก่อนๆ ท่านจึงหยิบเดินหารอบๆ ภูมิ แต่ไม่พบ เห็นแต่ไอหูกัดแน่นๆ ปากร้อง เจียๆท่านจึงถามว่า เอ็งเห็นแก้วบ้างไหม ไอหูกัดวิ่งไปที่กระบอกตาลที่ชาวบ้านนำน้ำตาลมาถวายและท่านฉันหมดแล้ว แขนกระบอกไว้ที่เสา ไอหูกัดกระบอกเขย่าๆ ก็มีเสียงดัง ท่านสงสัยจึงไปหยิบกระบอกตาลเทออก ปรากฏว่าเป็นนกแก้วตายอยู่ในกระบอก ถูกถอนชนแล้วท่านก็เข้าใจทันทีว่าไอหูกัดนกแก้วได้กัดจนตายแล้วถอนชนซ่อนไว้ในกระบอกนั้น ท่านโมโหขว้างด้วย กระบอกตาล ไอหูกัดหนีขึ้นต้นไม้ตามเคย

สำหรับเรื่องเกี่ยวกับหนังตะลุง มโนราห์ ลิเก เวลาเดินทางผ่านวัดศาลาแก้ว จะประโคมดนตรีเป็นการคารวะ ท่านทุกครั้ง ตามที่ท่านได้อ่านไปแล้ว มีคำเล่าว่า หนังจันทร์แก้ว บุญขวัญ ครูหนังชื่อดังที่มีลูกศิษย์มากมาย ได้มาสมัครเป็นลูกศิษย์ท่านครูพินิจฯ ได้รับการถ่ายทอดวิชาอาคม สามารถแก้การถูกกระทำด้วยอาคมได้ และมีความคงกระพัน เมตตามหานิยม ท่านพระครูพินิจฯ ได้ปลุกเสกตัวตลก ไอ้เมือง ให้แก่ หนังจันทร์แก้ว เป็นรูปศักดิ์สิทธิ์ตัวหนึ่ง ใครข้ามกราบไม่ได้ หนังจันทร์แก้ว จะใส่ถุงไว้เฉพาะ ๒ ตัว คือ รูปขวัญเมือง กับ ยอดทอง ไม่ปะปนกับลูกอื่นๆ ไม่ได้เก็บในแผง เขาเล่ากันว่าครั้งหนึ่งมีคนขโมยรูปขวัญเมืองไปเผาไฟ ปรากฏว่าไฟไหม้ไหม้ จนต้องนำกลับมาคืน

ครั้งหนึ่งหนังจันทร์แก้ว บุญขวัญ แสดงแข่งขันประชันโรงกับ หนังเอี่ยม เลื้อเมือง จังหวัดสงขลา ที่บ้านห้วยน้ำเย็น ตำบลทรายขาว อำเภอหัวไทร หนังจันทร์แก้ว ได้ฝากแผงหนังไว้ที่บ้านนายตั้ง ชาวเรือน บ้านห้วยน้ำเย็น ยังไม่ได้นำไปที่โรงหนัง ปรากฏว่าตอนเย็นนั้น นางเคล้า ชาวเรือน น้องสะใภ้ยายตั้งเจ็บท้องจะคลอดลูก แต่คลอดไม่ได้ นายตั้งได้ยินเสียงลูกกระพรวนที่แขวนใส่เอวถุงเมืองดังตลอดเวลา สงสัยจะบอกเหตุอะไรสักอย่าง ก็พอดีมีคนมาบอกว่า แม่เคล้า ชาวเรือน จะคลอดลูก แต่คลอดไม่ออก ให้นายตั้งไปดู นายตั้งก็พาหนังจันทร์แก้ว ไปช่วยทำน้ำมันให้แม่เคล้าดื่ม จึงคลอดลูกสาวได้ปลอดภัย ลูกสาวคนนั้นก็ชื่อ หนังประทุม เสียงชาย นั่นเอง นี่เป็นความอาถรรพ์ของรูปลงเมืองที่เล่าต่อๆ กันมา

ท่านพระครูพินิจฯ เป็นเจ้าอาวาสวัดศาลาแก้วมานาน ๓๖ ปี ได้อาพาอยู่ประมาณ ๑๐ วัน ได้มีการหา หมอมารักษาหลายคนแต่อาการก็ไม่ดีขึ้น ท่านได้มอบหมายภาระหน้าที่ให้ท่านหนูแก้วเป็นผู้ดูแลปกครองวัดแทนท่าน จนถึงวันที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ.๒๕๗๐ ท่านได้มรณภาพลงด้วยความสงบนับอายุได้ ๗๐ ปี ท่านหนูแก้ว ได้เป็นเจ้าอาวาสต่อมา และได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระครูสุเมธสิทธิคุณ

เมื่อ พ.ศ.๒๕๓๖ ที่มีเหตุการณ์ไฟไหม้โรงงานตุ๊กตาเคเดอร์ที่จังหวัดนครปฐม เล่ากันว่าเด็กบ้านศาลาแก้ว คนหนึ่งเป็นคนงานอยู่ที่โรงงานนี้ด้วย และมีเหรียญของท่านพระครูพินิจฯ แขนคออยู่ เด็กคนนั้นปลอดภัย ไม่มีอันตรายใดๆ เลย จึงมีคนที่ต้องการเหรียญท่านพระครูพินิจฯ กันมาก